

Arrest

nr. 347 485 van 29 mei 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 6 november 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 3 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in in België.

Op 31 oktober 2023 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de CGVS) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing heeft ingediend, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 334 695 van 21 oktober 2025 verworpen. De Raad bevestigt de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 november 2025 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (Bijlage 13*quinquies*) afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : S.

voornaam : G.

[...]

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/10/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 21/10/2025 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde een broer in België te hebben. Deze behoort niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene diende een verzoek om internationale bescherming in, het CGVS weigerde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de subsidiaire bescherming te verlenen.

Het CGVS merkt op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de levensomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet. Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de precare sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren, en nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten. Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende elementen en economische factoren. Vandaar ook de weigering om de betrokkene subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie ("Country of Origin Information Report: Afghanistan – Country Focus", EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en

toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering. Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is en naar school is gegaan in Afghanistan, blijk heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen, en lijkt over financiële middelen te beschikken.

Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).

Betrokkene verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling.

Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

Deze beslissing vormt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

- " - SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM**
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET**
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING**

1. Verzoeker beschikt over de Afghaanse nationaliteit. Hij is Pasjtoen van origine (net als zijn beide ouders). Verzoeker is soennitische moslim. Verzoeker is afkomstig uit [...]in de provincie Kunduz.

Verzoeker verliet Afghanistan ongeveer een tweetal maanden voor de val van de regering en de overname door de taliban. Verzoeker kwam uiteindelijk in België toe en hij diende in België een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 3 februari 2022, nadat hij eerder in België was toegekomen op 30 januari 2022.

Sindsdien keerde hij niet meer terug naar zijn land van herkomst. Verzoeker is derhalve reeds gedurende een periode van meer dan vier jaar afwezig gebleven uit Afghanistan.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Afghanistan).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Afghanistan (“nationaliteit: Afghanistan”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

3. Verzoeker beschikt over de Afghaanse nationaliteit. Hij is Pasjtoen van origine (net als zijn beide ouders). Verzoeker is soennitische moslim. Verzoeker is afkomstig uit [...] in de provincie Kunduz.

Verzoeker verliet Afghanistan ongeveer een tweetal maanden voor de val van de regering en de overname door de taliban. Verzoeker kwam uiteindelijk in België toe en hij diende in België een verzoek in tot het

verkrijgen van internationale bescherming op 3 februari 2022, nadat hij eerder in België was toegekomen op 30 januari 2022.

Sindsdien keerde hij niet meer terug naar zijn land van herkomst. Verzoeker is derhalve reeds gedurende een periode van meer dan vier jaar afwezig gebleven uit Afghanistan.

Door de bestreden beslissing zou hij thans, na een langdurige afwezigheid van meer dan vier jaar, dienen terug te keren naar een bijzonder sterk veranderde samenleving in Afghanistan.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat “de individuele omstandigheden van de betrokkene” geen beletsel zouden zijn voor “zijn verwijdering”. Er wordt gesteld dat verzoeker een jonge man is “die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is in Afghanistan, blijk heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, en lijkt over financiële middelen te beschikken” (stuk 1, pagina 2).

Verzoeker kan echter onmogelijk terugkeren naar Afghanistan.

De verzoekende partij merkt op dat in het administratief dossier er geen gegevens aanwezig zijn die doen vermoeden dat de verzoekende partij niet over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken. Het staat derhalve moet voldoende zekerheid vast dat verzoeker (enkel) beschikt over de Afghaanse nationaliteit.

Verzoeker wijst op de actuele situatie in Afghanistan (de machtsovername door de taliban) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek vier jaar geleden) en - in het bijzonder - Europa.

Verzoeker is tevens verwesterd geraakt doorheen zijn jarenlange verblijf in Europa een geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan.

Verzoeker heeft zich door zijn langdurig verblijf in België (en, bij uitbreiding, Europa) een levensstijl eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan, minstens wordt verzoeker als een “westerling” beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker heeft door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer over hoe hij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving. Hij verbleef langdurig in een Europese (westerse) samenleving. Uit de beschikbare informatie blijkt daarentegen dat de taliban een zeer repressieve versie van de Sharia implementeert die ziet op het reguleren van het dagelijks leven tot in de kleinste details (stuk 3).

Door verweerder werd hiermee geen rekening gehouden in de gemaakte beoordeling.

Afghanistan bevond zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socioeconomisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict

De socio-economische situatie in Afghanistan is na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder verslechterd.

Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De impact van de machtsovername door taliban is bovendien groot op de socio-economische situatie van Afghanistan, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie (stuk 3).

Door verweerder werd hierom onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Afghanistan, gelet op de sterk gewijzigde situatie in Afghanistan sinds zijn vertrek meer dan vier jaar geleden.

4. De gemachtigde baseert zich in de bestreden beslissing expliciet op een "Country Focus" van EASO van januari 2022, terwijl de verwijderingsmaatregel moet steunen op voldoende recente en betrouwbare landeninformatie, temeer voor Afghanistan waar de situatie volatiel is.

Overeenkomstig de jurisprudentie van het EHRM, is een volledige en ex nunc beoordeling door verweerder vereist wanneer het noodzakelijk is om informatie in overweging te nemen na de definitieve beslissing in het kader van het verzoek tot internationale bescherming. In het bijzonder is een volledige en ex nunc beoordeling vereist wanneer de situatie in een land van herkomst onvoorspelbaar is, de situatie zeer waarschijnlijk zal wijzigen en de effectieve verwijdering is vertraagd.

Over het algemeen wordt door het EHRM aangenomen dat het aan een verzoeker is om aan te tonen dat er een reëel risico bestaat dat hij of zij zal worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Echter, wanneer informatie over risico's bij terugkeer vrij beschikbaar is uit verschillende bronnen, zijn de autoriteiten in het kader van artikel 3 EVRM verplicht om uit zichzelf een beoordeling te maken van deze risico's.

Wanneer een algemene situatie gekend is bij de autoriteiten, kan niet verwacht worden dat de verzoeker de gehele bewijslast draagt.

Met betrekking tot een meer geïndividualiseerd risico, overweegt het EHRM dat, "[C]onsidering the absolute nature of the rights guaranteed under Articles 2 and 3 of the Convention, and having regard to the position of vulnerability that asylum-seekers often find themselves in, if a Contracting State is made aware of facts relating to a specific individual that could expose him to a risk of ill-treatment in breach of the said provisions upon returning to the country in question, the obligations incumbent on the States Parties under Articles 2 and 3 of the Convention entail that the authorities carry out an assessment of that risk of their own motion. This applies in particular to situations where the national authorities have been made aware of the fact that the asylum-seeker may plausibly be a member of a group systematically exposed to practice of ill-treatment and there are serious reasons to believe in the existence of the practice in question and in his or her membership of the group concerned" (EHRM, F.G. t. Zweden, nr. 43611/11, 23 maart 2016, par. 127).

De ernstige mensenrechtensituatie in Afghanistan is een algemeen bekend gegeven. Verweerder moet hierom zelf overgaan tot een individuele beoordeling van de risico's op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij terugkeer. Verweerder mag de bewijslast hiervoor niet volledig bij de Afghaanse burger leggen en volstaan met een verwijzing naar de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tijdens de beoordeling van een risico onder artikel 3 EVRM, moet verweerder alle informatie in overweging nemen die bekend is geworden na de definitieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bovendien wordt opgemerkt dat de toetsing van het EHRM in het kader van artikel 3 EVRM niet altijd volledig overeenkomt met de toetsing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van bescherming op basis van de Belgische Vreemdelingenwet en de relevante Europese regelgeving. Zo worden de risico's die voortvloeien uit verwestering na een langdurig verblijf in Europa vaak enkel beoordeeld vanuit het oogpunt van het Vluchtelingenverdrag en wordt er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld dat er sprake moet zijn van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging. De risico's die voortvloeien uit verwestering na een langdurig verblijf in Europa worden over het algemeen niet getoetst aan de voorwaarden voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming. In het kader van de beoordeling van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM hoeft echter een verband met de vervolgingsgronden in het Vluchtelingenverdrag niet te worden aangetoond. Een ander voorbeeld betreft de beoordeling van een precare humanitaire situatie als gevolg van een ernstige medische aandoening. In de zaak M'bodj oordeelde het Hof van Justitie immers, dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd (stuk 3).

De invulling die op nationaal niveau als ook op het niveau van de Europese Unie wordt gegeven aan het recht op verblijf op basis van het vluchtelingenstatuut dan wel subsidiaire bescherming doet niet af aan de

absolute verplichting het non-refoulement beginsel te respecteren op basis van artikel 3 EVRM zoals uitgelegd door het EHRM zelf.

5. Het is voorts onzorgvuldig en ongefundeerd dat verweerder stelt dat verzoeker over “financiële middelen” zou beschikken. Verzoeker heeft zelf geen inkomen of huisvesting in Afghanistan en verblijft in een collectief opvangcentrum van Fedasil. Hij is hierdoor afhankelijk van anderen om te voorzien in onderdak en hun basisbehoeften (eten, drinken, hygiëne, kledij, enz) voor een menswaardig bestaan. Verzoeker is derhalve afhankelijk om te voorzien in zijn basisbehoeften en tot het kunnen onderhouden van een menswaardig bestaan. Verzoeker heeft in Afghanistan geen adequate huisvesting, een netwerk of een inkomen. Hij verliet zijn land van herkomst vier jaar geleden. Sindsdien keerde hij niet meer terug.

Verzoeker benadrukt dan ook zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Deze elementen werden onvoldoende, dan wel onzorgvuldig beoordeeld door verweerder in de bestreden beslissing.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat bepaalt:

“§1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.
[...]"

De verwerende partij heeft vastgesteld dat de CGVS op 31 oktober 2023 het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 21 oktober 2025 het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet aangezien hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoeker betwist dit niet.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Hij betoogt dat de verwerende partij niet op een zorgvuldige en redelijke wijze rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft gemotiveerd over verzoekers persoonlijke situatie, zowel in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij oplegt om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, als in het licht van artikel 3 van het EVRM. Zij stelt op gemotiveerde wijze vast dat de bestreden beslissing deze bepalingen niet schendt. Het komt bijgevolg aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze motivering alsnog kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Vooreerst wijst verzoeker erop dat hij verwesterd is geraakt doorheen zijn jarenlange verblijf in Europa sinds zijn vertrek meer dan vier jaar geleden en geenszins is vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan die sterk zijn veranderd sinds de machtsovername door de taliban. Hij stelt dat hij zich alhier een levensstijl eigen heeft gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan en dat hij minstens als een "westerling" wordt beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij betoogt dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden in haar beoordeling.

De Raad stelt vast dat in het arrest nr. 334 695 uitvoerig werd ingegaan op deze problematiek, en werd besloten dat "(g) elet op de individuele omstandigheden van de verzoekende partij (...) in casu niet aangenomen (kan) worden dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering." De Raad heeft er daarbij onder meer op gewezen dat "de verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat zij een soennitische moslim is, dat zij verschillende familieleden in haar land van herkomst heeft, dat zij Pashtou spreekt, dat zij afkomstig is uit een dorp waarin de taliban, reeds voor haar vertrek, invloed hadden, waardoor zij vertrouwd is met hun normen en regels, en dat zij op volwassen leeftijd – en dus toen zij reeds was gevormd door de samenleving waarin zij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat wanneer zij zich opnieuw in dat land zou vestigen zij zal opvallen of er automatisch als een 'afvallige' of ongelovige zal worden beschouwd" en dat "(z)ij (...) met haar verwijzing naar de duur van haar verblijf en de wijze waarop zij haar tijd besteedde in België evenmin aan(toont) dat zij verwesterd is of in haar land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd."

Verzoeker brengt thans geen argumenten bij die niet reeds in deze beoordeling werden betrokken en toont dus niet aan dat de verwerende partij, in het kader van haar verplichting om over te gaan tot een *ex nunc*-beoordeling van artikel 3 van het EVRM, geen rekening heeft gehouden met het risico op een schending van deze bepaling op grond van (gepercipieerde) verwestering en evenmin dat zij daarbij niet kon volstaan met een verwijzing naar de beslissing van de CGVS en het arrest van de Raad. De Raad stelt daarbij vast dat de CGVS en de Raad zich hebben gebaseerd op recente en objectieve landeninformatie. Verzoekers argument dat de toetsing in het kader van artikel 3 van het EVRM niet altijd volledig overeenkomt met de toetsing van de CGVS of de Raad omdat de risico's die voortvloeien uit verwestering na een langdurig verblijf in Europa vaak enkel worden beoordeeld vanuit het oogpunt van het Vluchtelingenverdrag en het verband met de daarin opgesomde vervolgingsgronden, terwijl dat verband niet moet worden aangetoond in het kader van de beoordeling van het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, gaat *in casu* immers niet op. Uit het arrest van de Raad blijkt geenszins dat de vervolgingsvrees op grond van (gepercipieerde) verwestering werd afgewezen omdat er geen *nexus* zou zijn met de vervolgingsgronden maar wél op grond van de voorliggende landeninformatie en de specifieke situatie van verzoeker. Bovendien wordt vastgesteld dat de (gepercipieerde) verwestering ook werd beoordeeld in het licht van het reële risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, zodat wel degelijk werd nagegaan – overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet – of ten aanzien van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert,

hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Vervolgens beroept verzoeker zich op de actuele precaire socio-economische situatie in Afghanistan. Hij licht toe dat deze sinds de machtsovername van de taliban in 2021 nog verder is verslechterd.

Verzoeker gaat echter voorbij aan de uitgebreide motieven in de bestreden beslissing over de socio-economische situatie in Afghanistan op grond van de beschikbare landeninformatie enerzijds, en zijn individuele omstandigheden anderzijds. De Raad stelt vast dat de beschrijving van de algemene sociaal-economische en humanitaire situatie in de bestreden beslissing overeenstemt met de vaststellingen uit het rapport van Nansen waarnaar verzoeker zelf verwijst -nota bene ook uit 2022- en tevens met de vaststellingen in het arrest nr. 334 695 die onder meer zijn gesteund op de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024. Verzoeker toont dan ook zijn belang niet aan waar hij hekelt dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing baseert op een “*Country Focus*” van EASO van januari 2022, terwijl de verwijderingsmaatregel moet steunen op voldoende recente en betrouwbare landeninformatie. De verwerende partij betwist niet dat het gaat om een precaire situatie, maar wijst op de leer van artikel 3 van het EVRM en beoordeelt verzoekers specifieke situatie in het licht daarvan, met name of er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan. Zij oordeelt dat dit niet het geval is, op de volgende wijze:

“Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering. Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is en naar school is gegaan in Afghanistan, blijkt heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen, en lijkt over financiële middelen te beschikken.

Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).”

Verzoeker is het niet eens met deze beoordeling. Hij hekelt dat de verwerende partij stelt dat hij over financiële middelen zou beschikken en bestempelt dit als onzorgvuldig en ongefundeerd. Hij brengt daartegen in dat hij in Afghanistan geen binding, familiaal netwerk, inkomen en huisvesting heeft en in België verbleef in een collectief opvangcentrum van Fedasil en hierdoor afhankelijk is van anderen om te voorzien in onderdak en basisbehoeften voor een menswaardig bestaan. Hij meent dat hij bij een terugkeer dreigt terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften.

De Raad wijst er vooreerst op dat in het arrest nr. 334 695 reeds is vastgesteld dat verzoeker “*niet aantoont dat [hij] bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar [hij] eerder aangaf dat moeder en broer nog in Afghanistan verblijven.*” Verzoekers betoog dat uitgaat van het gebrek aan familiaal netwerk in Afghanistan strookt dus niet met de verklaringen die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming had afgelegd en hij toont niet aan waarom deze verklaringen niet langer correct zouden zijn. Aangezien verder geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat ten onrechte werd gewezen op zijn zelfredzaamheid, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft geoordeeld dat er voor hem geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden die een verwijdering in de weg zouden kunnen staan. Het motief dat hij lijkt te beschikken over financiële middelen is overtuigend, nu niet blijkt dat hij, als jonge, gezonde zelfredzame man in Afghanistan, het land waar hij is opgegroeid en geschoold, niet bij zijn familiaal netwerk terecht kan voor huisvesting en steun tot wanneer hij zelf in zijn behoeften kan voorzien. Het feit dat hij in België verbleef in een collectief opvangcentrum van Fedasil doet daar niet anders over oordelen.

Gelet op al deze elementen slaagt verzoeker er niet in om de motieven van de verwerende partij als niet deugdelijk af te doen, zodat deze onverminderd overeind blijven. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt bijgevolg niet, te meer nu hij wel poneert dat de verwerende partij alle informatie in overweging moet nemen die bekend is geworden na het arrest van de Raad maar niet concretiseert welke informatie tot een andere besluitvorming zou kunnen hebben geleid.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld door hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat hij nalaat om deze vermeende schending uiteen te zetten. Dit onderdeel van het middel is daarom onontvankelijk.

2.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS